

Géczi János – Likó Marcell – Vad Fruttik: *A Bunkerrajzoló – zenés életrekonstrukció*. Színpadra alkalmazta: Vándorfi László – Molnár Ervin – Lenchés Márton. Díszlettervező: Khell Csörsz. Jelmeztervező: Justin Júlia. Koreográfus: Krámer György és Vári Bertalan. Rendező: Vándorfi László. Ösbemutató. Veszprém, Pannon Várszínház, 2016. november 5., szombat.

A néma főszereplő

Géczi János *A Bunkerrajzoló* című könyve ihlette a Pannon Várszínház új darabját. Nehéz fába vágta a fejszét Vándorfi László, a darab rendezője és az egész társulat. A műsorfüzetben a darab leírásánál ezt olvashatjuk: „Géczi János József Attila-díjas író mesterien szerkesztett könyvében a sorok között az író korosztálya is véleményt formál, így a keserűség, a megrendülés, az önirónia, a humor, a kétségbeesés, a feloldozás valódi dráma lehetőségét hordozzák? Ezzel a mondattal teljes mértékben egyetérték, ezt vártam, és nem ezt kaptam. A darab műfajmegjelölése ugyanis nem dráma lett, hanem „zenés életrekonstrukció”, ami viszont megállja a helyét. A könyv drámai, ironikus hangvételét ugyan igyekezett átvenni a darab, de a fontos momentumoknál nem hagyták meg a katarzist. A sötét érzelmeket igyekeztek elfojtani, mozaikos (darabokra tördelt) szerkesztésű zenés-táncos blokkok mögé rejtteni.

A kepmutatás és az örület

Értesítjük a szerzőt, hogy a műve a Pannon Várszínház honlapján, a www.pannonvarszinhaz.hu oldalon, a 2016. február 20. napján közzétett. A szerző jogait fenntartja. A műve a Pannon Várszínház honlapján, a www.pannonvarszinhaz.hu oldalon, a 2016. február 20. napján közzétett. A szerző jogait fenntartja. A műve a Pannon Várszínház honlapján, a www.pannonvarszinhaz.hu oldalon, a 2016. február 20. napján közzétett. A szerző jogait fenntartja.

Séd, 2016. tavasz, 64. old.

A darabokra tördelt szerkezetnek megfelelően a főszerepet (Likó Marcell?) hármán játszották a darabban: a színlap szerint LM, L és M a három karakter neve. Zseniális megoldás, közel tökéletes kivitelezés. A főszereplő jelenét Kékesi Gábor játszotta, aki a 2014-es X-Faktor tehetségkutatóból és a Starfactoryból lehet ismerős. Jól játszotta a karaktert, koncentrált, komoly színészi teljesítményt láthattunk tőle. Összességében a darab egyik legjobb énekesé is ő volt. Krámer Györggyel pedig kifejezetten szépen dolgoztak együtt.

A darabban Krámer György játszotta az író szerepét. Aki olvasta a könyvet, most bizonyára meglepődött, hogy mit keresett az író karaktere a darabban, amikor a könyvben konkrétan nem szerepel. Ez itt talán a legfontosabb momentum. A színdarab ugyanis sokkal kevésbé akarta egy az egyben átültetni a könyvet a színházba – lehetetlen vállalkozás is lett volna –, sokkal inkább volt ez a könyv keletkezéstörténete. A darabbeli író, ahogyan feltehetően a valóságban is, végig a főhős mellett volt, figyelte őt, átérezte a történeti súlyát, együtt nevetett és sírt a történetbeli Likó Marcellal, jelenlétével átszűrte az emlékezés nehéz pontjait. Az író a színdarab egészében a színpadon mozog, hol aktív részeként, hol kívülállóként. De egy szót sem szól. Összeszedi a fiú történetének a darabkáit, az elszört verseket a földről, az eldobott késeket, az ott hagyott marihuánát. A főszereplő nem hozzánk beszél, sem a darabban, sem a könyvben, minden pillanatban jelzést kapunk arra, hogy a történet valaki által közvetítődik. A darab ezt rendkívül erősen ki is domborítja, előnyére.

Krámer Györgyöt nem csak ezért érdemes kiemelten kezelni a színdarabban. Ő és Vári Bertalan a darab koreográfusai. A táncszínházi elemeket és kortársbalett-mozdulatokatból összefűzött blokkokat nekik

kell jóváírniuk. Ezek a részek a darabban külön szüzsével rendelkeznek, külön-külön epizódjai a darabnak, és ezek azok a történetek, amelyek az igazi (könyvbéli) érzéseket átadják. A három főszereplő LM különböző személyiségeit, lelki megtörttségét és zavartságát jeleníti meg, közös táncblokkjaiban ezekre a szüzsékre ismerhetünk rá. Állandó elem, hogy egyikük mindig kiválni vágyik az egységből, zuhanni, futni, és a többiek tartják vissza az eséstől. A másik ilyen visszatérő elem Krámer koreográfiájában, amikor az író és LM karaktere alá-fölrendeltségi viszonyba kerül. Mindig az író van alul, ő hajlik meg, de csak azért, hogy a fiút biztosabban, erősebben tarthassa a hátán, a vállán.

A főszereplőt alakító másik két színész Szele Dávid és Szele Árpád Csaba. Szele Árpád Csaba nagyon jól mutat színpadon, van lélekjelenléte, és a hangja meglepően jól áll a Vad Fruttik dalaihoz. Szele Dávid viszont a hármas egységből számomra kilógott, nem hozta egyetlenesen a másik két fiúhoz képest a szintet, sem hangban, sem játékban.

A negyedik kiemelt szereplő, akiről érdemes pár szót szólnunk, a nagy szerelmek megtestesítője, Nyuszó-Azsofi-Onyuta Judit: Niabe Doriane. Színtén tehetségkutatóból lehet ismerősünk. Roppant szép, csinos, a táncos betétekben igazán jól érezte magát. A színészi játéka és az énekhangja viszont nem volt túl meggyőző. Persze ilyen erős színészi gárda mellett nehéz lehet tartani a lépést, de a bemutaton egyértelműen ő a gyenge láncszem.

Összességében egy fiatalos, lendületes előadást láthattunk. Érezhető az igyekezet, hogy olyan darab álljon össze, ami úgy is értékelhető, élvezhető, ha a könyvet a néző nem is olvasta. Mégis azt gondolom, hogy ha szeretnénk teljes képet kapni *A Bunkerrajzoló*ról, és valóban érdekel minket ez az előadás, szánjunk egy kis időt arra, hogy elolvassuk a könyvet.

Horváth Virág